

Married by Monday

Catherine Bybee

Copyright © 2012 Catherine Bybee

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,

www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Măritată până luni

Catherine Bybee

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BYBEE, CATHERINE

Măritată până luni / Catherine Bybee;

trad.: Raluca Ionescu - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3879-3

I. Ionescu, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

CATHERINE BYBEE

Măritată până luni

Traducere din limba engleză

Raluca Ionescu

capitolul 1

Să te căsătorești în fiecare an începea să devină o bătaie de cap. În special pentru domnișoara de onoare.

- Chiar n-am crezut că vorbea serios despre căsătoria din fiecare an.

Eliza Havens se juca cu marginile șifonului galben al rochiei de domnișoară de onoare, ce avea cu adevărat mult prea mulți metri de material. Blestemăția aparținerea unei frumuseți sudiste cu grai târăgănat și era completată de o umbreluță de soare și de funde albe. Nu o caracteriza defel, dar trebuia să îi fie alături celei mai bune prietene - din nou!

- E romantic, declară Gwen.

- E o prostie!

Samantha și Blake urmau să sărbătorească doi ani de căsătorie și îl aveau deja pe micul Eddie. La început, când Blake declarase că avea să se însoare cu Sam în fiecare an de aniversarea lor, într-un alt stat, Elizei i se păruse drăguț. Acum, după o săptămână întreagă de pregătiri de nuntă neîntrerupte, ea și Gwen, sora lui Blake, transpirau în San Antonio, planificând marea lor nuntă în stil texan. Doar că Gwen era englezoaică și nu avea habar de nimic legat de Texas. Tot ce trebuia să fie despre pălării de cowboy și ținute specifice vestului o cam cotise spre sud. Mult spre sud. Aducea mai degrabă cu o scenă din *Pe aripile vântului* decât cu una din *Dallas*.

- Nu te agita, Eliza! Nu vor fi toate nunțile așa mărețe.

Deși durase destul de mult timp, Eliza se obișnuise până la urmă cu accentul britanic al lui Gwen.

- Nu mă agit. Mă *enervez* și *suspin*. Ai idee cât de sufo-cante vor fi aceste rochii afară, în căldura înăbușitoare?

Gwen zâmbi, dezvăluindu-și dantura perfectă. Făcu o piruetă, deschise geanta mare pe care o găsisse cu o zi înainte într-un magazin pentru mirese și scoase două evantaie pliabile din dantelă albă cu auriu.

- M-am gândit deja la asta.

„Ei bine, cel puțin, nu e o umbrelă de soare.“

Gwen îi întinse evantaiul și se întoarse iar spre geantă. Din ea apărură două umbrelețe cu volane, perfect asortate.

- Uf! Am vorbit prea repede.

- Poftim?

Eliza se abținu să nu își dea ochii peste cap în vreme ce se întindea după umbrelă.

„De ce trebuia să fie galbenă? Nimeni nu poartă galben!“

- Nu-ți plac.

Brațele lui Gwen căzură pe lângă corp, și expresia de încântare pieri de pe chipul ei.

„Le urâsc.“

- Sunt foarte.... *country*!

„În stilul unei plantații din sud.“

Dar Eliza nu îi putea spune asta lui Gwen. Deși răsfățată, bogată și complet naivă, Gwen avea intenții bune. Făcea lucrurile greșit, dar punea mult suflet.

- Nu asta era tematica - *country*!

Eliza deschise umbrela galbuie și se forță să zâmbească.

- Asta cu siguranță e *country*.

- Superb! În cazul ăsta, cred că avem tot ce ne trebuie.

Fără să-și dea seama de agitația Elizei, Gwen continuă să scoată diverse mărunțișuri din geantă: cercei și coliere perfect asortate și, da, chiar și panglici pentru păr. Eliza începu să se gândească la faptul că urma să arate precum o bomboană de pe tort când Gwen avea să termine cu ea.

- Oh, uite cât e ceasul! Trebuie să ne grăbim, spuse Gwen.

- Credeam că-am terminat.

- Trebuie să trecem iar pe la fermă și să îl asigurăm pe Neil că securitatea nu va fi o problemă.

Neil, garda de corp personală a lui Sam și Blake, era precum o casă din cărămidă, complet imobil dacă nu dorea să se miște. Zâmbea atât de rar, încât Eliza nu văzuse că avea totuși dinți decât după șase luni de când îl cunoscuse.

- Neil nu poate verifica singur?

Spera să bea un cocktail la barul hotelului, urmat de o baie fierbinte în apartamentul penthouse. Cât stătea în Texas, dorea să găsească noi clienți pentru Alliance. Bărbați și femei. Samantha pusese bazele firmei de matrimoniale de elită și o numise pe Eliza partener cu drepturi egale după ce se căsătorise cu Blake. În ultimii doi ani, Eliza recrutase peste o duzină de femei și formase trei cupluri. Spre deosebire de celelalte firme de matrimoniale, Alliance potrivea cuplurile pe baza scopurilor urmărite, nu pentru iubire sau fericire eternă. Existau bărbați care voiau o soție ca simbol al statutului lor sau aveau nevoie de o parteneră temporară pentru a obține un serviciu ori o promovare. În cazul Samantha, căsătoria cu Blake survenise în urma unei dispoziții din testamentul tatălui acestuia. Așa cum se dovedise, cei doi se îndrăgostiseră nebunește unul de altul și îl avuseseră pe Edie înainte de prima aniversare.

Eliza era mereu în căutare de noi clienți. Ce alt loc era mai bun decât Texasul, unde bărbații erau adesea bogați, iar femeile - perfect aranjate și uneori disponibile?

- Știi cât de dificil poate să fie Neil. Trebuie să-l conving că paparazzi nu vor trece de porți.

Gustul celui cocktail începea să se stingă. Eliza scoțoci în geantă și scoase o clemă pentru a-și prinde în vârful capului părul lung până la umeri. Umiditatea îl turtise complet în timpul excursiei de mai devreme. Nu avea rost să pretindă că acesta avea să coopereze după și mai multă căldură agasantă.

- OK, hai să mergem! Dar eu conduc.

Gwen era obișnuită să aibă un șofer care să o ducă oriunde dorea. Declarase că nu îi plăcea să conducă în State deoarece mașinile circulau pe partea opusă. Elizei nu-i plăcea să depindă de altcineva pentru a se deplasa, așa că optase pentru închirierea unei mașini.

O jumătate de oră mai târziu, mergeau pe o autostradă din Texas într-o mașină compactă, închiriată. Aerul condiționat pornit la maximum abia făcea față căldurii insuportabile. Eliza lovi cu pumnul deasupra bordului.

- Nu cred că aerul condiționat funcționează cum trebuie.

Gwen stătea tăcută în scaunul ei, folosind evantaiul pe care îl cumpărase pentru nuntă.

- Nu e departe. O să supraviețuim.

Da, dar căldura apăsa pe nervii Elizei, fără a pune la socoteală că bluza ei era lipită de scaun în spate. Având în vedere că Gwen era din Europa, Eliza era surprinsă că aceasta nu se plângea mereu. De fapt, Gwen nu încetase să zâmbească de când plecaseră din hotel. Hmm, trebuia să analizeze asta.

La proprietate era o poartă de securitate. Când se apropiară și Eliza spuse numele lor, paznicul le făcu semn să treacă.

- Doamna Hawthorn vă așteaptă, zise cowboy-ul în timp ce își ridica pălăria.

- Iubesc accentul texan, tu nu? întrebă Gwen.

- Te saturei după un timp.

- Eu cred că este fermecător. Toată lumea pare atât de politicoasă.

Eliza conduse mașina pe drumul lung, mărginit de copaci, până în fața casei fermei.

- Americanii cred că toată lumea cu accent britanic e inteligentă. Amândouă știm că nu-i adevărat. După o noapte petrecută într-un bar tipic, vei afla că nu toți cowboy-ii sunt politicoși.

Dintr-un anumit motiv, Eliza se simțea responsabilă să o supravegheze pe Gwen, așa cum ar fi făcut o soră mai mare și mai experimentată.

- Nu sunt atât de naivă pe cât mă crezi, o dojeni Gwen.

- Hmm!

„Da, sigur.“

- Nu sunt.

Eliza îi aruncă o privire și întâlni încruntarea lui Gwen. Trăsăturile de porțelan și machiajul perfect, împreună cu accentul, se adăugau imaginii de copil nevinovat dintr-o reclamă.

- Poate că am stat la internat și am trăit mare parte din viață în Albany, în spatele porților închise, dar am călătorit și pe cont propriu.

- Lasă-mă să ghicesc, cu o gardă de corp de dimensiunile lui Neil după tine?

- Hans nu este atât de mare ca Neil.

Eliza își dădu ochii peste cap.

- Hans? Îl cheamă Hans?

- E din Suedia. Este specialist în arte marțiale.

Eliza ar fi râs dacă Gwen nu ar fi fost atât de serioasă.

- Și unde este Hans acum?

- Acasă. N-am considerat necesar să mă însoțesc aici. Știam că o să fiu cu tine și că îi pot suna oricând pe Samantha sau pe Blake. În plus, tu nu pari a avea nevoie de cineva care să te țină de mână ca să fii în siguranță.

„Asta pentru că știu să am grijă de mine.“

- Tu nu ești eu.

- Nu, dar sunt capabilă să nu intru în necazuri dacă n-am gardă de corp.

Încrederea nejustificată putea duce la pericole.

- Știi că plec a doua zi după nuntă.

- Știu.

Eliza parcă, dar lăsă motorul pornit, pentru a permite puținului aer rece să circule cât timp discutau.

- Când ai zborul spre casă?

Respect pentru oamenii și cărți

Nu m-am decis. Mama vrea să mă întorc cu ea, dar cred că voi mai rămâne puțin aici.

- Cred că mai bine te-ai întoarce cu mama ta.
- Nu sunt un copil.
- Nici n-am spus că ai fi.
- Eu cred că da.

Gwen devenise defensivă. Eliza îi puse o mână pe umăr.

- Câți ani ai? Douăzeci și cinci?

Gwen făcu o față lungă.

- Am treizeci și unu.

Prea mare pentru a merge cu o dădacă.

- Hai să-ți spun ceva. În seara asta, ne punem o pereche de blugi, găsim două pălării și plecăm să căutăm barul local. Poate îți pot oferi câteva ponturi despre cum să te ferești de necazuri.

Nu era chiar locul ideal pentru a găsi clienți, dar să o lase pe Gwen pe cont propriu ar fi fost ca și cum ar fi dus o pisicuță într-o haită de câini pit bull.

- Și dacă vreau să intru în necazuri?

- Atunci, ar fi mai bine să ai pe cineva care să aibă grijă să nu fii rănită. De exemplu, ai avea nevoie de cineva ca Hans.

- Bine, fără necazuri. Aș vrea să fiu în siguranță, să mă distrez și să plec neacostată.

- Bine.

Gwen zâmbi și deschise portiera.

Căldura toridă storsese energia din fiecare por al corpului Elizei. Poate că un bar răcoros și o bere ar fi ajutat-o să învingă groaza de moment.

Eliza își aruncă geanta pe umăr și înconjură mașina prin față.

- Oh, Carter, ce drăguț din partea ta să ne întâmpini, răsună vocea lui Gwen.

Eliza se blocă. „Carter?”

Gwen ajunse la treptele casei și îl salută pe Carter în stilul clasic european, sărutându-l pe ambii obraji. Îmbrăcat cu pantaloni largi clasici și cu o cămașă, Carter

Billings îi aruncă zâmbetul său relaxat. Ca de obicei, spuse exact ce trebuia, când trebuia.

- Arăți minunat. N-ai zice că sunt o mie de grade afară.

Inima Elizei bătea cu putere. Acesta era adevăratul motiv al neliniștii ei. Carter Billings era tot ce-și putea dori de la un bărbat, dar nu îl putea atinge. Ceva în interiorul ei se aprindea de fiecare dată când îl vedea. Din păcate, reacția ei era, de obicei, o remarcă acidă sau o atitudine defensivă. El era mai încrezător decât un motan pe aleile întunecate din Brooklyn, fermecând pe oricine întâlnea cu un singur zâmbet și emanând sex-appeal precum siropul ce se scurge de pe un teanc de clătite.

Carter își trecu mâna prin părul blond nisipiu și îi prinse privirea în timp ce Gwen trecea pe lângă el și intra în casă. Eliza urmări cum pieptul îi săltă și coborî când respiră adânc, înainte ca el să coboare scările pentru a o întâmpina.

- Bună, Eliza.

- Bună, Carter. Ce faci aici?

Fîr-ar, asta sunase insolent. Căldura îi topea creierul.

- Înțeleg că nu te bucuri să mă vezi.

- N-am spus asta. Doar că nu mă așteptam să te văd, atâta tot.

„Atâta tot?”

Influențele locale se infiltrau în felul ei de a vorbi. El își încrucișă brațele la piept, băgându-și degetele sub brațe.

- Gwen i-a cerut lui Neil să vină; Blake mi-a cerut să-i dau raportul cu privire la Gwen.

Eliza aruncă o privire peste umărul lui Carter, spre intrarea goală.

- De ce nu-l întreabă Blake direct pe Neil despre ea?

- Neil nu oferă zvonuri, doar fapte. Blake s-ar simți mult mai frustrat de un răspuns gen „E bine”.

Carter își îngroșase vocea pentru a semăna cu a lui Neil. Eliza nu se putu abține să nu zâmbească.

- Ea chiar e bine.

Cum putea o femeie să însufle acestor bărbați o asemenea nevoie de a o răsfăța?

- O să judec eu asta.

Eliza își îndepărtă o șuviță de păr ce reușise să scape din cocul lejer și îi ajunsese în ochi. Carter îi urmări mișcarea, privirea lui stăruind în creștetul capului ei.

- Lăsați judecătorul să judece, atunci.

- Nu mai sunt judecător.

- Nu, ești *politician*.

- O spui de parcă ar fi un lucru rău.

- Politicienii sunt urâți aproape la fel de mult ca judecătorii.

Ceea ce Carter fusese. La treizeci și șapte de ani, urcase mai multe trepte și atinsese mai multe țeluri decât un om cu dublul vârstei lui. Obiectivul lui era acum Sacramento, și, conform sondajelor, avea mari șanse.

- Au!

- Spun lucrurilor pe nume.

El se trase într-o parte, fără să-și piardă zâmbetul de pe buzele pline.

- Ei bine, de ce nu le spui înăuntru? E greu să-mi analizez pupila aici, în căldură.

- Nu-i pupila ta, îl informă Eliza în timp ce trecea pe lângă el.

Chiar și în căldură, reuși să prindă mirosul de mosc ce îl învăluia. Se înfioră, ignorând plăcerea pe care parfumul i-o provocă.

- Nu-i nici a ta, dar n-am văzut-o conducând singură până aici.

- N-ai niște legi de dat sau ceva de genul ăsta?

El chicoti în timp ce ea trecea pe lângă el pe scări.

- Nu sunt guvernator - încă.

- Credeam că dădăcitul unei femei adulte nu se află pe lista atribuțiilor judiciare.

Răcoarea din interior era bine-venită după căldura de afară.

- Poate cele politice, dar nu cele de prietenie. Ai face același lucru pentru Sam, și nu încerca să negi.

Aici, avea dreptate. Nu că l-ar fi lăsat să știe asta.

- Fie, cum zici.

Carter urmări picătura norocoasă de transpirație ce se prelinse pe gâtul Elizei și dispăru în decolteul în formă de V al bluzei ei. Își mută greutatea de pe un picior pe altul în timp ce se gândea unde putea ajunge acea picătură. La cei 1,67 metri ai Elizei, pielea sărutată de soare și ochii ei căprui arzători exercitau o atracție specială.

De parcă i-ar fi simțit atenția, Eliza înclină capul într-o parte. Mișcarea forță privirea lui să se ridice de la sânii ei către față. Nici măcar nu avu decența să se arate jenat că fusese surprins studiind-o. Știa că ar fi trebuit să fie. Dar nu era. Carter își coborî privirea către gazda lor, care stătea lângă Gwen și Neil și se prefăcea a asculta.

După treizeci de minute, stăteau pe o peluză întinsă, înconjuțați de gardul de lemn aflat la câteva sute de metri distanță. Mirosul cailor și căldura umpleau aerul.

- Avem peste cinci sute de acri, explică doamna Hawthorn.

- Cum țineți la distanță oaspeții nedorți? întrebă Neil.

- Voi avea câțiva angajați de la fermă pentru a alunga orice spectator. Oricine ar trebui să meargă cale lungă pentru a ajunge aici. Și, dacă ar veni cu mașina, l-am vedea cu mult înaintea să aibă șansa să se strecoare înăuntru.

Doamna Hawthorn se îndreptă spre zona amplă destinată divertismentului în aer liber, unde se găseau și zonele pentru focurile de tabără și mesele permanente. Baloturi de fân delimitau zona, adăugând farmec decorului texan.

Eliza se îndepărtă de doamna Hawthorn și porni spre un angajat al fermei. Acesta purta blugi strâmți, cizme

și o pălărie Stetson. Bărbatul zâmbi și își atinse pălăria în semn de salut când se apropie. Carter era la câțiva pași distanță de ea, dar nu auzea ce spunea. Tânărul cowboy se uită la Gwen și făcu câteva gesturi. Eliza păru să îi mulțumească, după care se reîntoarse la turul lor.

Gwen se uită la Eliza.

- De ce nu te duci să-i arăți lui Carter interiorul în timp ce eu vorbesc cu șeful de la securitate?

- Nu trebuie să mă rogi de două ori. Aici, afară, e mai fierbinte decât păcatul. Eliza se răsuci pe călcăie și porni spre casă. Mergem?

Carter mări pasul pentru a o ajunge la ușă, deschizând-o și ținând-o pentru ea, ca să intre.

- Doamna Hawthorn ne-a oferit o jumătate de duzină de camere pentru noaptea nunții - pentru oaspeții care vor bea prea mult sau pentru cei care vin în ultimul minut, fără cazare. Eliza se îndreptă spre o scară din spate și îi făcu semn. Acolo e un balcon cu vedere spre locul unde se va desfășura petrecerea - în care Blake poate pune pe cineva de la securitate să observe orice la distanță sau vreun oaspete neinvitat.

Carter o urmă, privindu-i legănarea șoldurilor în timp ce ea coti și porni pe un culoar lung.

- Voi, băieți, vă puteți strânge aici cât o așteptați pe Sam.

Continuă să meargă și să vorbească. Carter abia auzea ceva. Cam ca de obicei când se afla în prezența ei, Eliza reușea să îi blocheze creierul, punându-l în imposibilitatea de a gândi. Mereu simțea un sfârâit când ea intra. Dacă ar fi fost să ghicească, ar fi zis că și ea era la fel de atrasă de el precum era el de ea. Totuși, nici unul nu acționase în vreun fel.

Ei bine, aproape niciodată.

De Crăciunul trecut, în timp ce sărbătoreau cu Blake, Samantha și încă vreo cincizeci de prieteni, aproape se sărutaseră pentru prima oară sub vâsc. Amândoi băuseră, aruncându-și ironii toată noaptea. Eliza purtase o rochie roșie mulată, cu o crăpătură până

la jumătatea coapsei. Își strânsese la spate părul întunecat, lăsând doar mici șuvițe să îi atârne pe gâtul zvelt. De fiecare dată când trecuse pe lângă el în acea seară, parfumul ei îl prinsese în vrajă. Fusese ca și cum l-ar fi prins de gât și l-ar fi strâns. Atras de lumina ei, o observase când se desprinsese din mulțime și o urmăse.

Ea se întorsese pe neașteptate, ciocnindu-se de el. Rămăseseră acolo un moment, măsurându-se reciproc din priviri. Eliza întrerupsese contactul vizual și se uitase spre tavan. Mormăise ceva în barbă, și el își ridica se privirea. „Dumnezeu să binecuvânteze vâscul!“ Îi cuprinsese capul cu o mână, răsfirându-și degetele pe ceafa ei. Își aminti nevoia de a o săruta încet.

Cam atât se alesese din acel plan.

În timp ce se apleca să îi guste buzele, unul dintre oaspeți îl strigase din cealaltă parte a încăperii. Eliza se retrăsese ca arsă din brațele lui.

Nici unul nu deschisese subiectul cu alte ocazii. De fapt, se purtaseră ca și cum nimic nu se întâmplase.

El presupunea că era din cauză că ambii erau prieteni cu Sam și cu Blake, și nici unul nu dorea să strice area relație.

Carter ieșise la întâlniri, sau cel puțin fusese văzut în compania altor femei, iar Eliza făcuse tot ce putuse pentru compania pe care ea și Samantha o conduceau.

- Deci, ce crezi?

Eliza vorbea cu el, dar el nu avea idee despre ce.

- Poftim?

- Casa?

- Ce?

- N-ai auzit nimic din ceea ce-am spus.

- Nu. Ba nu, mi-ai spus despre camerele în care ai fost, despre balcon.

Eliza își puse mâinile în șolduri și îi aruncă o privire trufașă.

- Am vorbit despre asta acum un sfert de oră. Nu știi de ce mă mai obosesc, spuse ea, întorcându-se.

- Sunt distras, recunosc eu. Am multe pe cap.